

Й МЕЧ

Альфред Розенберг—Райхсміністром для зайнятих східних теренів

Німець 50 кіломе

Ім то потрібне. Містер Черчіль нагоду щодня оглядати ті чи інше руїни банків, трестів, храмів свого власного острова. Що від часів Цезаря, чи Клавдія знав цей острів чогось більшого. І чому, здавалось би, ібно було допускати до цього.

було безліч можливостей рішаважливі міжнародні проблеми но вигіднішими засобами: от би конференціями, які не раз два з такою настирливістю провавав Англії вождь Німеччини ьф Гітлер.

е у таких випадках Англія має ично вперту шаблону. У таких дках Англія завжди вибирала, і ходило про меч, чи зелений — меч.

адати хоча б політику Франції асу консульства Бонапарта. При ймо, скільки раз Талейбран, то ій міністр закордонних справ ції, пропонував їй чесний П. нгадаймо час, коли Наполеон альзі робить договір з Олександром І і чим на це відповіла Англія. овіла несподіваним нападом на ім не французьку і не російську оту, а на флоту данську, бо буз оза, що нею скористає Напо-

озуміється, що в остаточному ія виграє. Але виграє тільки ія. Всі інші народи Європи пром десятків років кричались, ожержались, зникали під тяга и воєнних напличників і души в-диму пожеж власних міст і сних сіл. Бо й тоді як і тепер, ія не хотіла по доброму жити, чи на суходолі конкурента. Ням тоді — Франція...

Ім є тепер Німеччина... Імшень тепер не ті часи настали. годні не тільки Англія, не тільки трабанти в Нью-Йоркських Сіті ють, що на землі треба жити гар й то без конкурентів. Сьогодні кий наш Іван розуміє, що на зем- Європи не може бути більше та- се полеження, щоб хтось один ш-е користав з дібр нашої мудрої роди... Сьогодні кожний народ че жити... Пристрасно, сильно жи- . Жити за всяку ціну... І хте цього тепер не зрозуміє, той ка чи піана знає жартував влас-

На основі розпорядження Фірера створено міністерство для ново-зайнятих східних теренів. Райхсміністром для східних теренів іменованій Райхсляйтер Альфред Розенберг, відомий німецький теоретик та політичний діяч. Його постійним заступником є Гауляйтер та Райхсстатгальтер Д-р Майер. Міністерству підлягають: Райхскомісар для України Гауляйтер і Оберпрезидент Еріх Кох, Райхскомісар для Балтійських країв (Литви, Лотви та частини Білорусії) Гауляйтер і Оберпрезидент Гайнріх Льогстє та всі новоосновані цивільні влади, які мають завдання завести новий лад і порядок на ново-здобутих східних теренах.

З Головної Кватери Фірера.

Верховне Командування 36

На середньому відтинку сх фронту здобуто нашим на дальші терени. По завзятих панцирні відділи взяли місто нешногорськ, 50 клм. на ний захід від Москви.

Успішні налети були спрямо залізничні споруди на терен Москви. Бомбами пошкоджено залізничних шляхів.

Перед Ленінградом знов ворога з великими для нього ми, коли він намагався прог Було знищено 8 ворожих машин, у тому ж числі 7 н чих. Тяжка артилерія продов обстрілювання важних воєни рів у Ленінграді.

Успішний на відтинку

Верховне Командування

Наступ на середньому в фронту прегібає успішно.

Швидкоплавні човни під к ванням шефа флотиллі і льойтенанта Бетге заатакува ред британським побережжям забезпечений ворожий конвой топили під час зап'ятого бок танськими лінійними кораб тяжко навантажені торговель ни містоти 17.500 р. б. т., а один корабель-цистерну 6.50 Всі човни вернулися непошк ми до своїх випадових баз.

Бойові літаки пошкодили ночі на морі коло Англії два торговельні кораблі, що забезпечені конвоєм. На брит му південно-східному по

31

БЕРН. Останнє військово лення в Москві англійської і агеутури «Екскейндж Телес надто настроєне на поважні «Екскейндж Телеграф» говор розпачливий наступ большев захід від Москви та признає, мепькі війська здобувають на

родині Симона Петлюри.
Душевні переживання і недостатки викликають у Лесі страшну хворобу легень, з якою бореться довгі роки.
З допомогою друзів вивозить мати хвору Лесю до гористого місцевості у Пірешках. І там живуть вони самотньо, лише час-до-часу відвідувані вірними приятелями; вдова-мати, що

трипти для народу в усіх тасах. Тільки тоді народ буде єдиний і повноцінний, коли він є здатний всі ділянки свого органічного життя міцно тримати в своїх власних руках. Бо тут далеко не вистарчить само знаання патріотичних пісень, тут треба охоплювати всю ширину життя. Власне реалізації такого результату бракує нам. Ми не хочемо епе-

повинна бути ясна і правдива, щоб ми мали за собою все те пороблене ще приносів і вригав від нас час. І тому шукаймо собі прикладів не в тих часах, коли ми були тільки ризиками, а в тих, коли, «ми усім були», й змагаймо до того, щоб і тепер теж могли — «усім стати».
А. Д.

ках, або понищена летувським діянням.
Ці комунікації трудніші в дальшому стратегічному положенні СРСР зросли до смертельного небезпеки. Проблема комунікації на величезному союзу СРСР це перед війною була найнеобхіднішою життєвою потребою, в її позитивному

Географічне розположення земних багатств на союзу СРСР континенті необхідно потребує комунікаційних зв'язків.
Нпр. земні олії є на Кавказі, а не на західному Сибірі, де їх потребує сибірська індустрія.
Видобувається у великій мірі залізні руди на Уралі, але для їх пе-

В році 1937 число льокомотивів у Союзу СРСР вносило 23.000 та товарних вагонів 800.000, отже залізниця трошки більше, як в Німеччині.
Цей несприятливий стан союзу СРСР комунікації після всіх воєнних дій є смертельною загрозою для союзу СРСР воєнної стратегії.

Царська Росія скінчила своє існування у лютому 1917р., а Україна вступила на шлях національно-державного та соціального визволення. Представництво українського народу — Центральна Рада на чолі з професором Михайлом Грушевським — проголосила спочатку автономію України, потім Українську Народню Республіку, нарешті, 22 січня 1918 року — після того, як більшовики розігнали всеросійські установчі збори, — самостійність української державності.

Само тоді жиди виявили свою печувалу й безприкладну пахатність: вони голосували в Центральній Раді проти визволення України від Росії-Московщини. Не дивлячись на цей страшний злочин жидівства, українська влада — замість розправитися з ворогами безумовної волі українського народу до власного незалежного життя, — ухвалила закон про національно-персональну автономію для жидівської меншості та створила окреме міністерство. Таким чином жиди одержали в молодій українській республіці всі права. Ім цього було мало. Вони далі продовжували підду змовницьку боротьбу проти України, бо хотіли за всяку ціну загарбати до своїх рук всю українську націю.

Жиди добре знали, що у війсьній самостійній Україні влада обов'язково перейде до справжніх синів українського народу, а тому, як один, стали на бік підлогого ворога ворога, що тільки носить славу українське ім'я, — на бік Москви. Все одно на бік якої Москви — білої чи червоної. У першій війні українців проти червоних москалів, у боротьбі за кращу соціально й національну долю України, всі жиди без винятку шпихотно стояли разом з більшовиками.

Це видно було скрізь, починаючи з самого золотого Києва до найменших міст України. До київського арсеналу, де були засіли більшовики та зрадники українського народу, жиди похоналися ще перед приходом червоних. Там вони одержували зброю проти законної влади та проти українців взагалі. Коли відважні українські частини мусили були покинути столицю під натиском стократно московської сили, жидівські робітники, студенти, учні середніх шкіл, старі й молоді, стріяли в синю українського козацтва, що відступало. Але не опирались на її тоді учасники го-

ЖИДИ ТА БОРОТЬБА ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

дішніх подій. А скільки з них — селяни, робітники та інтелігенції — ніколи не зможемо нічого переказати про ті жахливі переживання, бо вони полягли жертвами жидо-московського більшовизму?! І це зветься «соціалістичною революцією»?!

Ось же писав Гр. Гетьманець про ролю жидів у боротьбі за Київ на початку 1918 року: «Червоноарміїці були переважно з жидів, які розстрілювали українців тільки за те, що вони були українці, а батьки й брати цих жидів виказували, де хто з українців ховається та хто ким був під час української влади». Сказав ці промови не жидівським «жидожер», а людина, яка ще перед революцією вдобула собі славу «жидівського батька» своєю книжкою «Чим шкідять нам євреї?»

Відомий соціал-революціонер Микита Шаповал також дав тоді у часописі міністерства військового справ гострий осуд жидівства на Україні: «Експансивні, рухані, жадібні, з лихорадочними рухами й очима, жиди живуть на повершій життя, вони ніколи не стають свинапасами, трубочистами, двірниками, хліборобами... а обов'язково стануть посередниками, чимось промишляти, факторувати, заглядати у вічі кожному володареві світу цього, стануть потрібними, песяминим, бизьким до душі й тіла... Торговля, посередництво, спекуляція — це їхнє мистецтво, професія, ремесло...».

Жиди — це парія без батьківщини, який живе скрізь тимчасово. Вони завжди поширюють невдоволення, критикують, бунтують, влаштують політичні перевороты та верують ними. І не диво, що весь революційний рух у колишній Росії розвинувся під проводом жидів, які займали перше місце в революції 1917 року чи то в так званим оборонництві, чи то в більшовизмі, чи то в максималізмі. На те жиди й революційні ребики, щоб бути її верховодами.

«Послухайте гоміні! Хто вів перед у змаганнях проти автономії України? Жиди. Хто уважав себе в праві керувати Україною? Жиди. Росією? Жиди. Хто найбільший інтернаціоналіст, що намагався увести світ

звести до однієї організації? Жиди. Ім глибоко несимпатична ідея національного відокремлення, бо це сила оперу проти них, не організації, а значить ім доведеться тяжче її перемагати... Через те вони органічно не можуть сприйняти ідею Самостійної України, бо це є роздроблення українського і російського жидівства, отже роздроблення їхньої сили. Вони завжди ведуть агітацію проти Самостійної України, ігнорують факт української державності. Жидівство веде перед у більшовицькому наїзді на Україну. Де будеться Українська держава, там жидів немає; там же, де її руйнують, — там жиди працюють дуже ретельно. Жидівство зв'язує свою долю з нашими гнобителями!» Так писав про жидів згаданий уже автор.

Чи може хте мати сумнів у тому, що більшовизм — це тільки параван, за яким жиди хотять панувати у всьому світі? За допомогою комунізму жидівство заволоділо Україною та іншими народами СРСР. Руками цих «поволодених народів, на руїнах і трупах їх батьків, жидівські прихислі імперіалістичної Москви мали тепер намір зчинити «світову пролетарську революцію». Однак світ добре зрозумів ці жидівські вигадки. За них жидам доведеться понести заслужену кару.

Сам творець і проповідник комунізму, Карл Маркс, був справжнісіньким жидом. З нього зробили «комуністичного бога», якому мусили молитися й поклонятися українські селяни й робітники. Інші народи далекошвидше розібралися в цій жахливій грі світового жидівства і встали в ним рішучо розправитися. Парія український зрозумів це куди пізніше і тому мусив тяжко покутувати.

Усі це добре пам'ятають ті роки війни в Україні, коли жидівський наказ змушував братів-українців убивати себе взаємно, і вся земля українська облявалася кров'ю своїх синів. Жиди не йшли до національної української армії. Зате їх було багато у генерала Денікіна та особливо у червоної армії, яка мала навіть окремі жидівські частини. Найбільше було, та ще іде: є, жидів на посадах «нозіткомів», «нозітруків» та всяких інших більшовицьких «амарітків».

Плані адміністративні установи СРСР, як наприклад, «ревкомів», а особливо «чеків» або «генеру», що пізніше перейменоване в «НКВД», аж кишили жидами. Хте не знає «чеків»? У кого вона не забрала батька або дітей? Прийде час, коли Україна з численних документів точно довідатиметься про цей «рай», в якому жиди були сторожами, суддями і катями.

Досить згадати тут тільки «сравнячку» в Києві на весні 1920 року. Кіба можна забути Влохштейна, Шуба, Цвібака, Лішвіна, Файмана, Кала, Кара, Фінкельштейна, Грінштейна, Шварцмана, Маньшана, Рубінштейна, Мантойфеля... та всіх їхніх помічників? Чи вже вивітралися з пам'яті ким та всіх інших українців імена Шварца, який був заступником Валицького, Крайнього, що колись звався Ревінським, а за більшовицької влади став одним з наймогутніших «совєторів», Аркадія, якого підлягали всі арештовані на Катерининській вулиці?

Не тільки в Києві, а також по всій Україні жиди здіймали понад три черги міські у засідках московсько-більшовицької влади, де знаходили страшні муки та палючу смерть найкращі сини українського народу. Хте відповідає за все це? Москва та жиди!

А коли гнів українського солдату обертався проти них катів, жидівство у всіх країнах світу в один голос кричало про «погроми на Україні». Коли ж у відповідь на жидівські повстання проти козаків-українців у Проскуріві та багатьох інших містах окремі старшини гостро розправились із жидами, то українців «голомувало «бандитами», і жидівськими заходами будувало пам'ятники «невинним жертвам»...

Жидівська помста досягла свого найвищого ступеня в 1926 році. Тоді, 25 травня, серед білого дня на вулиці, у Парижі, жид Шварцбург підступно убив єврея-казу Московія Головного Отамана Української Народньої Республіки Симона Петлюру, який довгими роками борювався проти московського імперіалізму та самостійності України. Того, що ім'я найбільш відоме в Україні українцями й усьому політичному світові, більшовицький наймит підлягав кутками пообачки життя, спріданими й лежачого, на радість жидівським і совєтським влади!